

236 C. A. SNELLMAN — J. V. SNELLMAN 17.III 1840
HUB, JVS handskriftssamling

Christinaestad den 17:de Mars 1840.

Hulda Broder!

Ditt efterlängtade Brev, bekommo wi för 4:ra dagar Sedan, och finna om ej annat fägnande, att du lefver, och är frisk. Jag hinner nu endast i få ord meddela dig att äfven wi för momangen äro i åtnjutande af Samma för-
månar samt underrätta dig om de förändringar som föregått i våra så väl 10
o som Ekonomiska förhållanden.

Du trodde att jag wintrat i Kiel, men jag kom den 24 December till marsund i Åland, och den 29 Januarii till N(y)c(arle)by. På resan Hemåt besökte jag denna Stad, och förbant mig att för H:r Sundman & Holmudd emottaga ett 200 Lästers Skepp som nu bygges, Koppar fast & Bottnat. den 26:te Feb(ruari) <***> Hustru <***> Barn hit. Sophie stackares <***> ce-
rat, utan fortfar på ena <***> förestår inom 3:ne Weckor. <***> man och hennes *** <***> må henne att göra <***>

Pappa träffade <***> sträfvande som förr, <***> dig om sättet. Amalia <***> frisk. — Är du Red<***> <***> weta det. Ömt <***> från oss alla! 20

D<***> <***>

//P. S. Calle säger, Hälsa Janne från fasken.//

237 S. A. SNELLMAN — J. V. SNELLMAN 17.III 1840
HUB, JVS handskriftssamling

30

Söta janne — tack för ditt bref som vi så länge ventat efter, vadföre du ej för skrifvitt kan jag ej vetta. dett är ju roligt höra dett du mår bra dett har jag hört redan i Nycarleby af Backman.

vad tycker du att nu är vi Christina Bor. Jag tycker dett är så roligt att Bo så nära Amalia och tenker Gud låtte vi finge vara friska och August min Goda August få leva skulle vi vara så lyckliga, att vi kommer att trifvas här tror jag nog. min hosta är ej semre heldre littet bättre. nu några ord Söta Janne, du seger att du ej ville skrifva för att tro ditt bref komma i andra händer när så många först lest dett och jag fick dett till sist <***> kan
jag sega ännu att är ju lycklig <***> Gud hielpe minnisian och lätta <***> 40
Goda janne glöm åss ej <***>*fine* så skall vi skrifva till <***> *nii* må vell och glöm åss ej.

Sophie

<***> just inne

238 M. K. RÖHL — J. V. SNELLMAN 14.IV 1840
HUB, JVS handskriftssamling

50

den 14 ap. 1840.

Får undertecknad utan att här använda många ord fråga om Herr Magister Snellman skulle villja uppfylla sitt så aimabelt gifna löfte? och om det

skulle falla sig lägligt för Herr Magistern at komma till mig i morgon bittida kl. 8 sednast?

Maria Röhl

min adress är Drottninggatan N:o 90 snedt emot Barnhuskällaren.

P. S. om Herr Magistern ej kan komma kl. 8 så hoppas jag få se Herr Magistern vid middagstiden så skola vi då vidare samspråka om ämnet. men hältre såge jag at det blefve i morgon bittida.

10

239 F. CYGNÆUS — J. V. SNELLMAN 19. & 20. IV
1840

HUB, JVS handskriftssamling

Helsingfors d. 19 à 20 April 1840.

Hjertans Broder!

20 I så många stycken hafva vi emellanåt tänkt så pass temmeligen lika, att det ej litet skulle förarga mig om vi ej äfven i en viss omständighet uti denna stund skulle öfverensstämma. Dock anledning till denna förargelse är mig troligen ej beskärd. Mången gång har Du utan tvifvel förmenat i dessa tider, att jag vore sjelfvaste djefvulen, eller något än värre; ty hvad ondt man om honom än må påstå, har man sällan tyckt sig ha anledning att klaga deröfver, att gamla herren för litet låter höra af sig. Och detta är ju, åtminstone hvad Dig beträffar, min casus. En finnes dock, som sannolikt ännu mer än Du sjelf i sin själ deröfver brummat. Och denne är, 30 måhända, har Du det redan gissat, ingen annan än jag sjelf, ifall i en så hyperkatelektiskt blygsam tid som vår, man har rätt att bruka ett så vågadt talesätt. — Men vore detta nog sagdt angående likheten oss emellan, ehuru derom vore mycket mer att säga.

Utan att jag också säger, att föga någon dag förgått, hvarpå jag icke rätt betydligt skulle hafva tänkt på Dig, kan Du väl taga slikt för afgjort; och mången dag torde väl än dö bort, jemte åtskilligt annat, inän jag af motsatt skäl blir Dig länge svar skyldig. Och likväl har det kunnat sig så illa åtbära, att jag nu först tackar Dig för det hjerteligen välkomna bref, 40 skrifvet Gud vet när, hvilket jemte öfriga sändningar medbragtes af den halfva hjelten, hvars nådiga fru Mamma Du ville helt och hållet nedruska från den improviserade sångarthronen.

I behagligare tid, men också icke i obehagligare kunde knapt Din epistel anlända; ty den gaf mig nästan den enda tröst, jag på mången vecka emottagit. Och det var dock en tid, då sådant mer än vanligt tarfvades. Genom ett fatalt snedsprång på det hala, hvaröfver jag så mången gång varit tvungen att halka fram, hade jag bragt min högra fot i värre opposition mot min öfriga lekamen, än ett visst grundstånd sig befinner mot allt »oefterrättligt» (undantagande sig sjelft), Erkebiskop etc. etc. Vriden, skänkte den mig sitt djupa förakt, och det roade den icke mer att bära min person. Then tiden var fastmera nu kommen, då det föll på min lott, att 50 bära lägstdensamma. Den enda tröst, som vid så bekymmersam rubbning lemnades öfrig lydde så, att ännu något annat, såsom det för en och annan synes, än mera *betänkligare*, hade kunnat rubbas. Emedlertid skakades äfven denna tröstegrund ej ringa af min gamla högsta princip uti all lefnadsphilosophi. Den lyder, denna säkra sats, såsom Du sjelf väl är nog stor filosof att veta: Det är ingen säkerhet i verlden. Det hände då,